

FÖLJETONG

MANNEN —
BETVINGAREN

av
Ruby M. Ayres

"Om du har gjort henne något illa..." började han med darrande röst.

"Gjort henne illa!" upprepade Garrick Smith med ett föraktfullt skratt. "Jag förgräper mig aldrig på kvinnor. Det överlämnar jag åt fega stackare som du."

"Du understår dig att säga något sådant åt mig!" utgräste Jevon och höjde knytnävarna.

Bägge voro de resliga män, men Garrick Smith var starkare, och innan Jevon hunnit slå till, han gripit honom om handleden och böjt den bakåt.

"Jag släss inte med dig", sade han. "Inte för jag är rädd för dig utan därför att jag inte vill att det skall bli någon skandal. Jag skulle inte ha kommit hit, om jag inte beslutat mig för att denna händelse skulle få ett slut just där den börjat. Rosalie är min hustru och så skall hon också förbli." Med av rörelse nästan kvävd stämma, tillade han: "Min gud, jag som trodde du var min vän."

Jevon försökte svara, men orden sveko honom.

"Jag vet att hon aldrig brytt sig om mig," fortsatte Garrick Smith, "och du vet det nog också, men hur tror du att hon skall finna lyckan hos dig?"

"Jag skulle göra mitt bästa. Om man älskar en kvinna..."

"Älskar? Kallar du det kärlek att vilja skövla hennes liv? Jag skulle vilja ge det ett annat mera förkastligt namn!" Han förlorade nu all självbehärskning och hap tog ett steg fram mot Jevon. "Du närmar dig inte vidare min hustru, ty då skjuter jag ner dig som en hund vilken bitit mig!" rasade han.

Och innan Jevon hunnit svara hade han svängt på klacken och försvunnit i mörkret. Jevon stod länge kvar; han kände sig skamsen och förödmjukad. Vad hade hänt Rosalie? Vad hade Garrick Smith gjort. Han visste att det skulle vara lönlöst att söka upp denne, ehuru det varit hans första tanke. Han hoppade därför upp i dogcarten och körde tillbaka samma väg han kommit.

Detta var således upplösningen på det hela — Rosalie hade svikit honom! Hans tankar övergingo i bitterhet. Alla kvinnor voro sig lika; ingen av dem kunde hålla fast vid en man när avgörandets ögonblick var inne.

Han spände från hästen och gav den mat. Därpå gick han ut i skogen; han gick och gick tills han var alldeles uttröttad.

Det bar honom emot, att gå hem. Han hade glömt breven han skrivit till fadern och till Eileen. Det var först när han i dagryningen vaknade på en bädd av vissna löv vid foten av ett träd som han kom att tänka på dem.

Han reste sig förskräckt upp. Vad skulle de tänka?

Hans klocka hade stannat, men han gissade att den kunde vara omkring sex. Han sprang hem genom skogen så

fort han förmådde.

Trots den tidiga timman voro alla där hemma till hans förvåning redan uppe; farstudörren stod öppen och utanför väntade en bil. Vems kunde den vara? Jevon gnuggade ögonen. Drömde han fortfarande.

Han kom andfådd fram och i farstudörren sprang han nästan rakt i armarna på tvenne män — kyrkoherden och doktorn, vilken senare bodde ett par mil därifrån.

De stirrade förvånade på honom; därpå harklade sig kyrkoherden nervöst och såg sig förstulet omkring, som om han önskat att jorden skulle öppna sig och sluka honom.

Jevon fattade honom i armen.

"Vad är det? Är far..."

Han hann inte längre förrän han av doktorn fick veta sanningen.

"Man fann honom... för två timmar sedan liggande på golvet i sitt arbetsrum. De skickade bud på mig, men det var för sent... han var redan död."

Jevon stod liksom förstenad, men plötsligt störtade han förbi dem och uppför trappan liksom en vansinnig. Han fortsatte in i faderns rum.

Gardinerna voro till hälften neddragna, men dagern var tillräckligt stark för att Jevon skulle kunna se den vackra gamle mannen som låg där livlös på sängen.

Gamle Mulvaney var fullt påklädd, då de funno honom, men det var ett hårt uttryck i hans vackra ansikte, vilket sonen aldrig förr sett där.

Darrande i hela kroppen gick Jevon fram och såg på faderns händer. Den ena av dem var hårt slutet om ett tillskrinklat papper — så hårt, fick Jevon höra efteråt, att de inte kunde få loss det. Men Jevon visste vad det var — visste att det var brevet som han efterlämnat för sju timmar sedan, brevet som dödat hans far.

Han sjönk ner på knä och gömde ansiktet i sina darrande händer.

Detta var det tragiska slutet på vad han kallat romantik!

"Min gud! Min gud! Min gud!" utbrast han.

TIONDE KAPITLET

Eileen Inglefield hade alltsen sammanträffandet med Jevon och Rosalie på vårdhuset varit i hög grad olycklig, fastän hon sökt dölja det för familjen och sina vänner.

Hon hade inte, förrän hon märkte att hon kanske skulle mista honom, insett hur mycket hon höll av Jevon.

Eileen hyste mycket moderna åsikter; hon hade ofta skruvat sig och sagt, att hon aldrig skulle gifta sig på grund av kärlek, utan endast för sällskaps skull. Nu föll emellertid i ett slag alla dessa åsikter i spillror, och hon låg ofta vakande om nätterna undrande, varför inte hon kunnat fånga honom och hålla honom, då Rosalie

lyckats så lätt.

Men hon var uppriktigt, och hon erkände, att hon saknade den kvinnliga charm, som Rosalie i så hög grad ägde.

Hon gjorde en jämförelse mellan Rosalies smakfulla, eleganta toaletter och sina egna moderna och nästan sportmässiga kläder; och fastän hon förstod, att hon i Jevons ögon var betydligt handikappad i detta avseende, var hon likväl för stolt för att vidtaga någon ändring.

"Om han inte tycker om mig sådan jag är, då är det bättre, att gå olika vägar", tänkte hon filosofiskt. Men det gjorde inte saken lättare.

Hon mötte emellertid det oundvikliga slutet med spartanskt mod.

Hon kände Garrick Smith ganska väl och förstod, att Rosalie nog hade svårt att leva tillsammans med honom. Hon visste också, att Jevon ägde egenskaper, som tilltalade en kvinna, och hon förstod, att Rosalie förr eller senare skulle överge sin man, om tillfälle gavs. Jevons bud kom därför inte som någon överraskning för henne.

Hon hade sovit illa på natten och stigit tidigt upp. Sedan hon klätt sig, hade hon gått ut i trädgården, där hon mötte brevbringaren vid grinden.

Brevet från Jevon låg överst i högen, och hon anade genast varför han hade skrivit; hennes hjärta tycktes för ett ögonblick upphöra att slå.

Men hon öppnade brevet med säker hand, och hennes hjärna tycktes aldrig ha varit klarare än då hon läste hans korta i all hast nedskrivna rader.

Han hade alltså rest! Det var redan många timmar för sent för att söka hejda dem, för sent för att ens ge dem ett vänskapligt oegennyttigt råd. Och det var betecknande för Eileen, att hennes första tanke gällde kvinnan, som tagit detta oäkallliga steg.

"Stackars Rosalie!"

Ty Eileen insåg vad Rosalie inte hade insett, att Jevon Mulvaney inte var mannen, som kunde finna verklig lycka i en sådan förening, och att det endast måste bli en tidsfråga, då han började se tillbaka och finna vad han försakat för en kortvarig, blind kärleks skull.

Hans något plumpa bön om förlåtelse och mild dom var alldeles överflödig. Eileen skulle ha förlåtit honom vad som helst; hennes moderna uppfostran hade lärt henne tolerans och att söka få fram skälen för varje handling.

Men livet hade mist halva sin sötna, när hon långsamt vände tillbaka hem. Hädanefter var det ett liv utan Jevon, och hon visste att det skulle dröja mycket, mycket länge innan hon kunde hoppas finna någon, som skulle kunna fylla hans plats.

Hon åt sin frukost ensam med en känsla av någonting överkligt.

Hon var endast tjugutre år, och livet tycktes henne just då trist och föga hoppfullt.

"Och det värsta är, att alla i vår släkt äro så långlivade!" sade hon för sig själv, men brast omedelbart efteråt i skrätt över sin egen svaghet. Detta var feghet, och hon bemästrade sig och syntes inresserad läsa tidningen, när en av tjänarna kom in till henne.

"Herre gud, miss Eileen... En sådan bedrövlighet historia! Trädgårdsmästaren talade för ett olycksfall... hon har nyss om, att det går ett rykte

om att mr. Mulvaney är död!"

Eileen tappade tidningen och blev alldeles likblek.

"Mr. Mulvaney!" sade hon med knappt hörbar röst.

"Ja, miss Eileen... gamla herr Mulvaney. Trädgårdsmästaren påstår, att de funnit honom död tidigt i morse i sitt rum, och att mr. Jevon tagit det förfärligt hårt. Man kan knappt komma till tals med honom."

Eileen satt stirrande framför sig med frånvarande blick. Vad hon hört trodde hon inte var sant. Var den gamle verkliga död, kunde Jevon inte veta något därom, eftersom han rest sin väg med Rosalie.

"Är det verkligen sant?" lyckades hon omsider frampressa. "Folk misstar sig så lätt."

"Trädgårdsmästaren var absolut säker på sin sak", invände husjungfrun. "Han talade om att både dr. Lingham och kyrkoherden blivit efterskickade."

"Äh... ja så. Det är verkligen bedrövligt."

Hon kände, att hennes eget deltagande inte var så djupt, som det borde ha varit; det tycktes ha drunknat i den stora lättnad hon kände, att Jevon var välbehållen.

Hon gick ut och begav sig nedåt byn, varvid hon mötte kyrkoherden, som var på hemväg.

"Det är tyvärr sant", sade han till henne, "och Jevon, stackars, är alldeles utom sig."

"Jevon!" upprepade Eileen och vände sig bort. "Jag trodde inte han var hemma", tillade hon behärskande sig.

"Han är nog snart här", svarade kyrkoherden. "Jag har just skilts från honom, men jag kommer nu att tänka på en sak — han kom hem först tidigt i morse. Jag vet inte var han har varit. Och inte tror jag han nämnde något om det. Vi voro allesammans så förtyvlande."

"Det är... ju så förfärligt!" sade Eileen åter. Men hennes hjärta jublade. Jevon hade således inte rest! Vad kunde anledningen vara? Så snart hon läst hans brev, hade hon omsorgsfullt bränt det, och vad som nu hänt syntes henne som en dröm.

Var fanns Rosalie? Och vad kunde orsaken vara till att de inte hade rest?

Hon styrde med avsikt stegen åt Shortlands i hopp om att möta någon av Garrick Smiths. Och hon bedrog sig inte, ty hon mötte vid grindarna Garrick Smith själv.

Han tycktes vilja fortsätta vidare, när hon hejdade och tilltalade honom, och det kom ett helt annat uttryck i hans ansikte då hon talade om den förlust, som drabbat Jevon.

"Visste ni inte det...? Det ha väl alla hört talas om. Jag hörde talas om att han anträffades död tidigt i morse. Stackars gubbe! Det är verkligen bedrövligt, eller hur?"

"Det är det verkligen. Det var en fin gammal man."

Men orden voro ytliga, och de djupa vecken i Garrick Smiths ansikte blevo mer och mer markerade.

"Tänk ni hälsa på min hustru?" frågade han efter en stund.

"Ja... om hon är hemma nu."

"Hon måste nog stanna hemma ännu en tid framåt", sade han. "Hon råkade i går för ett olycksfall... hon har vrickat foten."

"Vrickat foten...! Så ledsamt då!" svarade Eileen rötande.

Det var alltså orsaken till att hon inte rest sin väg med Jevon! Hon visste knappt, om hon var glad eller ledsen.

Det betydde, att all sorg och svartsjuka åter välldes fram... all misstänksamhet och ovisshet.

"Hon blir glad att få träffa er, om ni har några ögonblick att avvara", sade Garrick Smith. "Ursäkt mig, att jag måste avlägsna mig för att träffa en person."

Han lyfte härvid på hatten och försvann, medan Eileen gick hem.

Vrickat foten...? Var det sanning? Eller hade Garrick Smith listat ut sin hustrus förhållanden och vidtagit vissa åtgärder medelst vilka han kunde hejda henne? Hon kände sig olycklig, när hon följde efter husjungfrun upp till Rosalies rum.

"Det var just en trevlig historia!" började hon i skämtsam ton, när hon gick fram till soffan, där Rosalie låg. "Jag har just träffat din man och han berättade vad som hänt." I det hon fattade Rosalies darrande hand tillade hon med ett leende: "Hur kunde du vara så dum?"

Men Rosalie var långt ifrån upplagd för skämt. Hon sag sjuk och förtyvlande ut och Eileen märkte hur hennes blickar oavvänt riktades mot dörren, som om hon fruktat att någon annan skulle komma in i rummet.

"Är du ensam?" frågade hon. "Jag menar... är Garrick inte där?"

"Nej. Jag skildes från honom på vägen... han var på väg nedåt byn". Rosalie drog härvid en lättad suck och sjönk tillbaka ned mot kuddarna.

"Ja, det var dumt av mig", medgav hon. "Jag vet inte hur det gick till. Jag har så svaga fötter och jag har vrickat en av dem en gång förut. Men nu är det värre än en vrickning. Dr. Lingham påstår, att jag fått ett mindre ben brutet och att ett par senor brustit."

"Så ledsamt då! Då måste du hålla dig i stillhet en tid framåt?"

"Det dröjer veckor påstås det." Efter en stunds tystnad fortfor Rosalie. "Eileen, kan jag hita på dig?"

"Lita på mig?" upprepade Eileen och skrattade. "Det tror jag verkligen! Tänker du om-tala för mig en fasansfull hemlighet, eller vad förslag?"

Men fastän hon anslog en gladlynt ton, visste hon vad som skulle komma, och hon led i det ögonblicket svartsjukans grymma kval.

"Nej, det är ingen hemlighet eller något på minsta vis fasansfullt... jag vill bara, att du lägger ett brev på posten för mig." De bägge flicorna betraktade under tystnad varandra, varpå Rosalie försökte småle.

"Du får inte tro, att det ligger någonting bakom, men... er du, Garrick är så hemskt svartsjuk, och... här ligger jag bunden. Jag kan inte gå ut eller utträtta någonting själv."

Eileen harklade sig nervöst. "Rosalie", sade hon, "har du hört, att de funnit Jevons far död i hans arbetsrum i natt?"

Det uppstod en stunds pinsam tystnad. Färgen vek från Rosalies kinder och det kom ett uttryck av sorg i hennes ögon.